

AHMED GÜNBAY YILDIZ

CEMRE
ÖNCE KALBE
DÜŞER

*Yalnızlık en hüzünlü
türküsüdür insanın...*

CEMRE ÖNCE
KALBE DÜŞER

GÖNLE AŞK DÜŐÜNCE...

Her şey senindir diye sevdim...

Gönlüm, senin eserindir diye efsununa kapıldı
güzelliklerin...

Ey kalbimin desenlerine sanatının inceliklerini işleyen,
duyguları hayranlıkla süsleyen Tek Sevgili...

Aşk, gönül verilenden, Eser Sahibi'ne ulaşmak için
kurulan basamaktır diye sevdaya kapıldı gönlüm...

Sanatkâr'ın sanatına hayranlık, sanatın sahibine
götürür sevdalısını diye açtım kalbimin kapılarını başka
sevgilere...

Merhaba aşk!

Kalbini sevda nakışlarıyla donatan gönül insanlarıyla
O'nun yolunda olmak, hayatın anlamının iz
düşümleriymiş...

Buldum seni!

Aşk, Sanat mı?..

Aşk sanat mı? Evet, belki de en doğru yaklaşımıydı anlatının... Sadece, bitip tükenmeyen bir yanlışı vardı bu yorumlarda...

Aşk, anlık duyguların hedefine ulaştığında azalan yahut arzulara kavuştuktan sonra fire veren, tükenen değildi...

O sadece eksiyle artının birbirlerine duydukları ihtiyaç ya da hayata birlikte tutunmalarının ifadesi değildi.

Belki mutlak bir sahiplenişti bütünleşmeler, ancak bazı sebeplerle birbirinden uzaklaşmanın da harcı vardı ayrılıkların duasında...

Araya ayrılığın girmesini istemeyen taraf hayata küsecek, can elmasını yitirişin sancılarını ve hüznünü de yaşayacaktı...

Aşk sabır isteyecekti gönül verenlerden, sınırları aşmayan hoşgörüsü olacaktı birbirini sevenlerin.

Aşk aslında bir eğilimin, bir yönelişin ta kendisiydi duygularda...

Aşk, sanatın gerçek manasıydı. Gönüllerde en hassas, en duygusal ve en ince anlayışın hüneriydi...

O sadece bir cinsin diğetine olan hayranlığı değil; bir ressamın, hülyalarını nakışlara döküp görüntüye taşıyan tablosu, bir yazarın edep dilini kullanarak gönüllere akışıydı da aynı zamanda.

Bazen bir marangozun ahşaba verdiği şekil, bazen bir sanatkârın bakıra ruhunun desenlerini işleyişiydi.

Bir mimarın hünerini abideleştirışı, bahçıvanın bahçelerdeki emeğiymişdi aşk...

Şairin, harflerle ustaca oynayışı, duygularını mısralara döküşü ve gizemlerle ördüğü cümlelerinden oluşan mektubunu ebediyete sunuşuydu aşk...

Aşk, aslında bir tutkunun, insan ruhuna el atıp onu her şeyiyle teslim alışıydı...

Aşk, insanı gönül dünyasından yakalayıp efsane duyguların hayranlığını tattırışı ve onu hayata bağlayışıydı...

Usançları, küskünlükleri gönüllerden uzaklaştırıp karamsarlıkları öteleyen ve güzelliklerin peşine düşüren hayatın en şifalı ilacıydı...

Aşk dokunuşların özlemi değil, gözlerin çektiği istisnai fotoğrafları zihne işleyen ve ilahi sanatın sırlarını hayranlarına açandı...

Aşk, ne bir büyü, ne sihirdi. Aşk, kâinatın yüce sanatına hayranlığın ta kendisiydi, idrak eden akıllar için...

Aşk, sanatın en ince figürlerini taşıyan, deseninin renklerini gönül nakışlarından seçen kutsal bir yeminin sözleşmesiydi...

Aşk Varsa...

Gerçek aşkın duygusu yüklenmişse kalbe, gönüllere akan büyüleyici bir hayranlığın deryasıdır aşk...

Yüce Sanatkâr'ın emsalsiz hünerleri karşısında kalbin tutulmaması, gözlerin sevda seline kapılmaması, kalp taşıyanlar için, gönül sahibi olanlar için ne mümkün?

Tükenen, unutilan ve sonunda inciten terk edilense, ne olur benzetme o yaşananları aşka...

Geçici arzulara aşk adını vermek, aşka yapılan en büyük haksızlık değil mi?

Aşk duru ve berrak olduğu kadar hicaplı ve alıngan değil mi?

Mahremi var aşkın! O, mahreminden başkasına sır vermez, açılmaz...

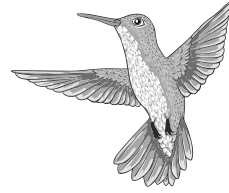
Âşık bahçelerinde açan güllerin goncaları asla bir başkasına açılmaz... O adını yazdırdığı kalbin gönül ilacı ve ebediyete birlikte kanatlanan yazgısıdır, gönül desenlerini mahreminden maada kimseye açmayacaktır...

Aşk, sadakatli adanışların kalplerdeki paylaşılmazlıklara yazılan yasası ve sevdanın gerçek adıdır...

Sevmek, zarar vermeye, onu üzmeye, zerre kadar incitmeye asla kıyamamaktır...

“Açmasın beyhude başka bir çiçek, gönül bahçemde, sen olmadıkça,” diyorsa yürek, aşk vardır...

“Bezm-i Elest’te sevmişim, dünyada senden uzakta olmak ölümdür bana,” diyorsa yürek, şule-i aşkın kuru vardır kalpte...

Aşk

Aşk,
O yanar dağların ilk nefesidir.
Söndüremezsin...
Aşk,
Ağlattığın bir çocuğun sesidir,
Güldüremezsin...
Aşk,
Aslanın kafeste pes edişidir,
Git diyemezsin...
Aşk,
Alır seni senden kölesi eder,
Açık etmesen de sindiremezsin...

Sevenlerin tek arzusudur araya ayrılıkların girmeyişi...
Seviliyorsan, karşılık vermişsen kalbinde saklamalısın
sevdiğini.

O makamda bir başkasının anlık varlığını bile
kaldıramaz sevenlerin yüreği...

“Aşk, işte bu!” dedirtmelisin duygularına...

Sahi, böylesine güven veren saf, duru, hassas bir gönül
de var mıydı?

Bulutlar yoğunlaşmamışsa gökyüzünde, güneşi
göremezsin.

Kendine yalan söylemeyen biri yaşıyorsa yeryüzünde,
aşk vardır...

Noksanım Sensin

*Seni unutmanın başka yolu yok,
Kalbimi yerinden söksem diyorum...
Bir sensin noksanım umudum kırık,
Düşleri hayra yorsam diyorum...*

*Anlık, arzuların peşinden koşmak!
Ne yapsam menzile varamıyorum...
Aşılmaz, dağları kanatsız uçmak!
Sadede gel gönül, diyemiyorum.*

*Sığ deniz gamzelim yağmur akışlım,
Gül bahçem, ay yüzüm sevda nakışlım,
Hayal tepesinden ürkek bakışlım,
Ne yapsam karşına çıkamıyorum...*

*Gönlümdeki nehrin akışı durgun,
Gerçekler hüzünde, hülyalar solgun,
Sevdana tutulan yüreğim yorgun,
Yeter noktayı koy, diyemiyorum...*

Gönlünün Götürdüğü Yerde Misin?

*Uzak dur, günahı süsleyip durma,
Özümdaki aşkı yoklayacaktım...
Yoluma tuzaklar kuranım olma,
Secde güllerimi toplayacaktım...*

Seni düşünürken bile sensizliğin hançerlediği kalbim
uzaklarda duruşuna tahammülsüz...

Ya, yeniden vuslat nasip olursa?

Öyle zor, öyle zor ki sensizlik, şu an yanımda olsaydın
diyor özlemini artıran duygularım ve az sonra, unutsam!

Neden bu kadar anlaşılmazsın? Kahrını büyütmezdim
yüreğimde, keşke seni, daha önce gerçek yüzünle tanıya-
bilseydim...

Ah şu kararsızlıklar! Yanılgılarımın kahrını bana yaşatan
sizensiniz...

Gönlünün götürdüğü yere git mi deselerdi bana? Baş-
kalarının verdiği gönül adresinde olmanın yalnızlıkları mı
şu an yaşadıklarım?

Hayat, düşünmeden verdiğimiz kararların cehennemi mi? Bilmiyorum...

Soylu aşk, nikâhtan sonra başlayandır demişlerdi bana... Önce görüp tahlilini yapacaksın, sonra araştırıp hayat yolunun o insanla yürünüp yürünemeyeceğinin kararını vereceksin...

Geleneğin dünyasının, “en az yanılışı olan budur,” dediği tahlilin özetiydi bir anlamda bu anlatı...

Soy, Huy ve Güzellik demişti büyükler... Bunların bile derinliklerine inmişti gönlüm...

Soy, maddi zenginliklerin getirdiği unvandı bu çağda.

Huy kavramı için zamana ihtiyaç vardı...

Güzellik ise gözlerdeki derinlik ve yüzdeki cazibeydi, yüreğe nakışlarını döküp sevdaya düşen gönülleri cezbeden...

Yanılgılar, güzelliğe sahip olma tutkusuyla başlıyordu ne yapsam...

İlk bakış! Onun, insana doğruları söyleyen, kaypaklıkların ve dürüstlüklerin ipuçlarını okutan ışıklar olduğunu söylemişti bana, onunla göz göze geldiğimizde kalbimin verdiği sinyaller...

O sinyallere aldırış etmememin sonuçlarıydı sonrasında yaşamak zorunda kaldıklarım...

Annemin babamın ve diğer büyüklerimin gönlünün verdiği adresteydim...

Ne yalan söyleyeyim, hak bile vermiştim onlara. Ona ilk bakışındaki olumsuzlukların kuşkusunu ne çabuk unuttuğum...

Nikâhta keramet vardı gerçekten, sevmiştim... Soy, huy ve güzellik, hepsi vardı onda... Ya da toy düşüncem tavırlarındaki inceliklerin vasfını anlayamamıştı...

Her şeyim olmuştu o benim, gönül desenlerimde aşk... Hayat, sevmekle ve güven duymakla güzelleşen diyarımızdı...

Kişi gönlünün götürdüğü yerde mi karar kılmalıydı, yoksa boyun mu eğmeliydi baskıların gideceksin dediği adrese?

İkincisi en yanlış olanıydı... Ya birincisi? Gönüllerin yüz ve göz güzelliklerine kayması?..

Onların da öncesinde belirlenemeyen cehennemleri yok muydu?

Arzular gerçekleşsin istediğinde hep böyle mi yapar insan?

Kendini yanıltmanın değişmeyen kuralı da değil midir bu? Kalp sonucun hüsrana olacağı sinyallerini verdiğinde, neden onun sessiz çığlıklarına kulak tıkar da duymazdan gelir insan?

Hep o yanılgıların sonrasında gelmez mi vicdanın kanayıp duran pişmanlıkları?

Üstüne çığ düşen, insanın sesini soluğunu kesen, görüntüsünü yok eden bir felaketin dramını yaşıyordu.

Görüntüde yoktu ve suskundu. Sadece kahrını yutkunabilen, mefluç gölgeleri andırıyordu...

Gerçekten ona inanmış mıydı? Düşüncesinde soru işaretleri varken her şeye rağmen ona hâlâ güveniyor muydu? İnzivaya çekilmiş, yakınmalarının yalnızlığına adanmıştı kalbini...

Ölesiye sevmişti onu, kalbinin “bu işte bir yanlışlık var,” deyişine kulaklarını tıkayıp...

Ne demişti şair? “Eller duaya kalkarken, dudaklar yalan söylüyor!”

Sevgi yürekte sarayını kurduğunda aşka dönüşürmüş duygular ve seven hatalarını görmezden gelirmiş sevdiğinin...

“Onun dünya malını önemseyen bir yapısı var,” dediğinde, gözlerindeki ışıklar değişik parıltılar kuşanmıştı. Ona her şeyini teslim ettiren bir güven duygusu dolmuştu kalbine...

Yüzündeki desenlerin, gözlerindeki nakışların yüreğini yanıltan cinsten olmadığına inanmış, gönül vermişti ona...

O, herkesin bakışlarından farklısını sezmişti, “yuva kurulacak adam bu,” dediğinde, gözlerindeki desenleri okumaya çalışmıştı kaçamak bir seyirle...

Direnişi sezgilerinin tecrübesinden kaynaklanıyordu belli ki...

“O yüz, güzelliğin sahibi, bakışları anlattıklarınızdan çok farklı... Kalbinin beynine, beyninin gözlerine yansıttığı ışıklar, sizin anlattıklarınızla taban tabanına zıt gibi geliyor bana,” demişti evlilik kararını alırken...

Evde yalnızdı. Hayata dair ne varsa yüreğinde, hiçbirini değişmemişti. Sadece maddi varlıkları ortağının çeşitli desiseleriyle zaman içinde uçup gitmişti elinden... Sade, şatafattan uzak, mütevazı bir evin duldası altında kalmıştı.

Maddi her şeyini buharlaştırıp uçuran adam yoktu artık hayatında. Uzaklarındaydı...

Mesnevi'yi okurken beynine yazdığı sözcüklerdeydi aklı...

“Mallar sizin değil, neyini bölüşemiyorsunuz? Canlar sizin değil, neden dövüşüyorsunuz?”

Sahi, yoruma muhtaç yanı yok muydu bu gönderilerin? Bir çaba, bir hak arayışı? Tedbirler de bizler için değil miydi hayatta?

Öyleydi elbet, ama güvenin, sadakat duygusunun aldatmacasındaki vefasızlıkların çilesi değil miydi çoğu kez yaşadıklarımız?

Gönlünün tesellisiydi içinde büyüttüğü kahr. “Hak sahibi hakkını mutlaka alır,” inancının devamlısıydı kalbinde büyüttüğü umut...

Hayatının en coşkulu anlarını yaşamıştı nikâh masasında. Vuslat en büyük şansı ve kazancıydı yaşadığı dünyada. Ne var ki umut çiçeğini soldurmuştu sonunda yüreğinde aşkını büyüttüğü, “hayat arkadaşım” diye seçtiği adam...

Yalnızlık kaderi olmuştu... Ev ıssız iniltilerin mekânıydı. Çay demlemişti, tek başına hiçbir şeyin tadı tuzu yoktu şimdilerde. En azından onu anlamıştı. Çay diye efkârını demlemişti aslında. Ocağı öfkeli alevleri koyulaştırandı...

Yanında duran tüpün üzerindeki çaydanlığa uzandı, buhar buhardı bardağa boşalan. Dudaklarına götürdü şekersiz çayını ve yutkundu, boğazında düğümlenen efkârı aşamadı...

Bardağı sehpa bıraktı, derin keder yüklü bir nefes indirdi ciğerlerine, aşk denen o esnek duyguların vefasızlığını düşünürken...

Çıkmazda hissettiği yolların ortasında aklına ilk o düşerdi. Dert bölüşeniydi varlıklı günlerinde, dert ekleyeni olmadığını düşünürdü. Gerçek bir dost gibi görünürdü her zaman, vefakârdı...

Yürek burkan bir nefesine şahit olsa, gözlerindeki şefkat sarardı kanayan yaralarını, unuttu dertlerini ona dökerken...

Yakut pırıltılı, göz kamaştıran nice mücevherlerin karışımından elde edilmişti aşk... “Senin bakışlarınla güzel dünya,” dediği anların hatıraları düşmüştü gözlerinin önüne...

İflasından çok, nikâh sonrasında gönül verip umut bağladığı hayat arkadaşının üzerine tapuladığı servetle birlikte gidişi yıkmıştı onu...

Gönül sarayı, lügatlerin ifadede aciz kaldığı bir talihsizlikle çökmüş; bu enkazın altında kalmıştı aşka ve güvene bağlı her şeyi...

“Aşk nasıl bir şeydi?” diye soruyordu kendine... Adresi belli miydi vefasızlıkların?

Ölmeden ölmek hissi ve içine düştüğü yalnızlığın elemi kanatıyordu sargı tutmayan yaralarını...

Sevgi selinin en onurlu bestelerle aktığı pınarın kuruyuşu, bir kalbin bencilce terk edilmesine duyduğu elem... Ne kadar da onur kırıcıydı bütün bunlar...

Seçilmiş olduğunu sanıp, “sonsuz kadar” diyen kalbin yalancı çıkışının kansız bıçaksız ölümüydü yaşadığı yalnızlık...

Bulunduğu odanın bayatlamış sessizliğine sığınmıştı. Gözyaşlarını sezdirmemeye çalışıyordu kimseye...

Acıların en tarifsiziydi sadakatsiz kalplerin gerçek yüzünü göstermeleri...

Çaya baktı, sonra gürültüyle yanan ocağa. Birer damla yaş düştü ateşi söndüren elinin üzerine...

“Bir damla gözyaşına bile değmezmişsin, anladım,” diye mırıldandı kahırlanıp...

“Senin için değil gözlerimden düşen damlalar... Ne kaybettiğim servetime ne de sana hediye ettiğim tapulara ve gönlünce yaşa diye cüzdanını doldurduğum paraları götür-

düğüne...” diye sürdürdü serzenişini. “Kendime kızıyorum. İlk göz göze geldiğimizde, menfaat ışıklarının kaynaşması vardı bakışlarında. İlk kanaatin en doğru teşhis olduğunu öğretmiştim kendime, dinlemedim... Güzelliğine aldanan gönül kaymalarının mağduruyum, affedemiyorum kendimi... Nasıl da inanmıştım sana! Ne tuhaf, kalbimi de beraber götürmüşsün!..”